

Vergaderjaar 1991-1992

22 142

Wijziging van de Vreemdelingenwet, het Wetboek van Strafrecht, het Wetboek van Strafvordering en de Uitleveringswet met het oog op de uitvoering van de op 19 juni 1990 te Schengen tot stand gekomen Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen

Nr. 13

AMENDEMENT VAN HET LID SIPKES

Ontvangen 17 juni 1992

De ondergetekende stelt het volgende amendement voor:

Artikel I, onderdeel D, wordt vervangen door:

D

Aan de aanhef van het tweede lid van artikel 15 worden de volgende volzinnen toegevoegd:

Onze Minister kan de vreemdeling in zijn verzoek om toelating niet ontvankelijk verklaren indien een ander land ingevolge een verdrag verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Niet ontvankelijkverklaring blijft achterwege indien het verzoek berust op relevante feiten die bij de beslissing door de autoriteiten van dat land geen rol kunnen spelen.

Toelichting

1. De facultatieve redactie van die eerste volzin sluit aan bij hetgeen elders in de Vreemdelingenwet gebruikelijk is. De huidige Vreemdelingenwet wordt gekenmerkt door het toekennen van bevoegdheden aan de administratie, niet door het opleggen van verplichtingen. Door de facultatieve redactie van de niet-ontvankelijkheidsbepaling kan recht gedaan worden aan de in art. 29, vierde lid, van de Uitvoeringsovereenkomst neergelegde bevoegdheid om van de verdelingsregeling af te wijken. Bovendien kan alleen op deze wijze uitvoering worden gegeven aan een verzoek als bedoeld in art. 36 van de Uitvoeringsovereenkomst.

2. In de tweede volzin wordt de bevoegdheid tot niet-ontvankelijkverklaring geclausuleerd. Door de redactie van de exceptie op de niet-ontvankelijkheidsregel te plaatsen in de tegenwoordige tijd dienen administratie en rechter zich – voor verwijzing naar de verantwoordelijke

staat – aan de hand van de door de asielzoeker aangevoerde motieven de vraag te stellen of in de verantwoordelijke staat niet wordt uitgegaan van een van de Nederlandse opvattingen dienaangaande wezenlijk verschillend begrip vluchteling. Van behandeling van het asielverzoek in de zin van art. 30, tweede lid, Uitvoeringsovereenkomst (waardoor de verantwoordelijke staat van zijn verantwoordelijkheid ontheven wordt) is dan nog geen sprake, omdat de beantwoording van de ontvankelijkheidsvraag op zichzelf geen onderzoek naar de gegrondheid van de aangevoerde motieven vergt. Indien het ontvankelijkheidsverzoek leidt tot de conclusie dat in de verantwoordelijke staat sprake is van een van de Nederlandse opvattingen afwijkende interpretatie, brengt de hier voorgestelde redactie van de exceptie mee dat Nederland zelf het gegrondheidsonderzoek ter hand moet nemen.

3. «Relevante feiten» zijn feiten als bedoeld in het arrest van de Hoge Raad van 29 mei 1987, NJ 1987,56. Volgens de Hoge Raad is in dit verband ook relevant de vraag of in de andere staat sprake is van een procedure die voldoet «aan de daaraan uit het oogpunt van behoorlijke rechtspleging te stellen eisen». Een deficiënte asielprocedure in de verantwoordelijke Schengenstaat moet dan ook worden aangemerkt als een «relevant feit» dat (alsnog) tot ontvankelijkheid in Nederland moet leiden.

Sipkes